

ÁLOMRIANÁS - IMÁTLANSÁG

Az éjfél felriaszt,
mint nyugtalan rab
keresgélek iratokat,
hogy majd holnapután
szépnek vélt verset remélve
billentyűzzem gépbe
mit ma éjjel előtalálok.

Fáradok, figyelmem kihagy,
aludni nem támad kedvem,
s azon töprenkedek éppen,
hogyan fogom a virrasztást
álmodó reggelre cserélni.

Magyarázatot fogok-e lelni
mi a mai embereszményképem,
de csak készülődöm rá,
s a mögöttes jelenlétem?

Végtagjaim bogtalanok,
s milyen nehéz a csönd súlya ---

Isten magányos! – s én
maradtam hű famulusa:
álmatlan. Tessék rendet tenni,
ám fáradt az akarat,
és nem bír engedelmeskedni.

Hideg az úri szél,
a szobába is behúz,
csontjaimig megdideregtet,

s elmarad a remélt remény,
valami értelmet-érzelmest
a papírra kitenni.
Így leszek közösség-,
és egyéntagadó,
egyedül enyém az este,
alusznak a bútorok is,
magukba fordulva állnak,
s hanyatt hanyatlanék,
testemre véve a sötétet,
hogyan meleg álomba merülve
merjem és mérjem a holnapi tervet.

2010. 01. 20.

Vasi Ferenc Zoltán